

КОНВЕНЦІЯ ПРО МІЖНАРОДНІ МАЙНОВІ ПРАВА НА РУХОМЕ ОБЛАДНАННЯ

ДЕРЖАВИ – СТОРОНИ ЦІЄЇ КОНВЕНЦІЇ,

УСВІДОМЛЮЮЧИ потребу придбавати й використовувати рухоме обладнання, яке має велику цінність чи особливе економічне значення, та сприяти фінансуванню придбання й використання такого обладнання в ефективний спосіб,

ВИЗНАЮЧИ переваги використання з цією метою фінансування під забезпечення активами й лізингу та бажаючи сприяти цим видам операцій шляхом встановлення чітких правил, які б їх регулювали,

ПАМ'ЯТАЮЧИ про потребу забезпечити загальне визнання та захист майнових прав на таке обладнання,

БАЖАЮЧИ забезпечити широкі та взаємні економічні вигоди для всіх заінтересованих сторін,

ВВАЖАЮЧИ, що такі правила повинні відображати принципи, на яких ґрунтується фінансування під забезпечення активами й лізинг, та сприяти автономії сторін, яка є необхідною для таких операцій,

УСВІДОМЛЮЮЧИ потребу встановлення правових меж для міжнародних майнових прав на таке обладнання й створення з цією метою міжнародної системи реєстрації, яка забезпечувала б їхній захист,

БЕРУЧИ ДО УВАГИ цілі та принципи, що проголошені в існуючих конвенціях стосовно такого обладнання,

ДОМОВИЛИСЯ про такі положення:

Глава I

Сфера застосування та загальні положення

Стаття 1 - Визначення

У цій Конвенції, якщо контекст не вимагає іншого, такі терміни вживаються в наведених нижче значеннях:

- (a) „договір“ означає договір про забезпечення, договір купівлі-продажу з утриманням права власності або договір лізингу;
- (b) „відступлення“ означає договір який, як забезпечення виконання зобов'язання або іншим чином, передбачає передачу цесіонарію пов'язаних з об'єктом прав, як з передачею відповідного міжнародного майнового права, так і без неї;
- (c) „пов'язані з об'єктом права“ означає всі права на отримання платежу чи на інше виконання зобов'язання боржником відповідно до договору, що забезпечуються об'єктом чи пов'язані з ним;
- (d) „початок провадження у справі про банкрутство“ означає час, з якого згідно із законодавством про банкрутство, провадження у справі про банкрутство вважається розпочатим;
- (e) „умовний покупець“ означає покупця за договором купівлі-продажу з утриманням права власності;
- (f) „умовний продавець“ означає продавця за договором купівлі-продажу з утриманням права власності;
- (g) „договір купівлі-продажу“ означає договір продажу об'єкта продавцем покупцеві, який не є договором, як він визначений в наведеному вище пункті „а“;
- (h) „суд“ означає суд загальної юрисдикції, адміністративний чи третейський суд, що створений Договірною Державою;
- (i) „кредитор“ означає заставодержателя за договором про забезпечення, умовного продавця за договором купівлі-продажу з утриманням права власності або лізингодавця за договором лізингу;
- (j) „боржник“ означає заставодавця за договором про забезпечення, умовного покупця за договором купівлі-продажу з утриманням права власності, лізингоодержувача за договором лізингу або особу, чие майнове право стосовно об'єкта є обтяженим недоговірним майновим чи іншим правом, яке може бути зареєстроване;
- (k) „керуючий у справі про банкрутство“ означає особу, яка уповноважена керувати реорганізацією чи ліквідацією, у тому числі призначену на

тимчасовій основі, і яка включає боржника, що володіє об'єктом, якщо це дозволяється застосовним законодавством про банкрутство,

- (l) „провадження у справі про банкрутство“ означає банкрутство, ліквідацію або інші колективні судові чи адміністративні процедури, у тому числі тимчасові, за яких активи та господарська діяльність боржника підлягають контролю чи нагляду з боку суду для реорганізації чи ліквідації;
- (m) „заінтересовані особи“ означає:
 - (i) боржника;
 - (ii) будь-яку особу, яка для забезпечення виконання будь-якого зобов'язання на користь кредитора надає чи видає поручительство або гарантію на першу вимогу, резервний акредитив чи будь-яку іншу форму забезпечення кредиту;
 - (iii) будь-яку іншу особу, що має права на об'єкт;
- (n) „внутрішня операція“ означає операцію одного з типів, перерахованих у пунктах „а“ - „с“ пункту 2 статті 2, якщо центр основних інтересів всіх сторін такої операції, а також відповідний об'єкт знаходяться (як визначається у Протоколі) на час укладення договору в тій самій Договірній Державі, і якщо майнове право, що створюється операцією, зареєстроване в національному реєстрі тієї Договірної Держави, якою було зроблено заяву відповідно до пункту 1 статті 50;
- (o) „міжнародне майнове право“ означає майнове право, яке має кредитор та до якого застосовується стаття 2;
- (p) „Міжнародний реєстр“ означає міжнародну установу реєстрації, що створюється для цілей цієї Конвенції чи Протоколу;
- (q) „договір лізингу“ означає договір, за яким одна особа (лізингодавець) надає право володіння чи контролю над об'єктом (як з правом купівлі, так і без нього) іншій особі (лізингоодержувачу) за орендні чи інші платежі;
- (r) „національне майнове право“ означає майнове право, яке має кредитор на об'єкт та яке створене в результаті внутрішньої операції, що охоплюється заявою, зробленою згідно з пунктом 1 статті 50;
- (s) „недоговірне майнове чи інше право“ означає майнове чи інше право, яке надається відповідно до законодавства Договірної Держави, якою було

зроблено заяву відповідно до статті 39 для забезпечення виконання зобов'язання, у тому числі зобов'язання перед державою, державним органом або міжурядовою чи приватною організацією;

- (t) „повідомлення про національне майнове право“ означає повідомлення, яке було зареєстроване чи яке підлягає реєстрації в Міжнародному реєстрі, про те, що було створене національне майнове право;
- (u) „об'єкт“ означає об'єкт, який належить до однієї з категорій, до яких застосовується стаття 2;
- (v) „майнове чи інше право, яке існувало раніше“ означає майнове чи інше право будь-якого роду на об'єкт, яке було створене чи виникло до дати набрання чинності цією Конвенцією, як вона визначена в підпункті „а“ пункту 2 статті 60;
- (w) „доходи“ означає грошові чи негрошові доходи, які пов'язані з об'єктом і які виникають внаслідок повної чи часткової втрати або фізичного знищення об'єкта, повної чи часткової конфіскації, примусового відчуження чи реквізиції;
- (x) „майбутнє відступлення“ означає відступлення, стосовно якого існує намір про його здійснення в майбутньому, за настання зазначеної події, незалежно від того, чи існує впевненість стосовно її настання;
- (y) „майбутнє міжнародне майнове право“ означає майнове право, що його мають намір створити чи передбачити стосовно об'єкта як міжнародне майнове право в майбутньому, за настання зазначеної події (у тому числі набуття боржником майнового права на об'єкт), незалежно від того, чи існує впевненість стосовно її настання;
- (z) „майбутній продаж“ означає продаж, який планується здійснити в майбутньому за настання зазначеної події, незалежно від того, чи існує впевненість стосовно її настання;
- (aa) „Протокол“ означає, стосовно будь-якої категорії об'єктів чи пов'язаних з об'єктом прав, до яких застосовуються ця Конвенція, Протокол щодо такої категорії об'єктів та пов'язаних з об'єктом прав;
- (bb) „зареєстрований“ означає зареєстрований в Міжнародному реєстрі відповідно до глави V;

- (cc) „зареєстроване майнове право“ означає міжнародне майнове право, недоговірне майнове чи інше право, що підлягає реєстрації, чи національне майнове право, що визначене в повідомленні про національне майнове право, яке зареєстроване згідно з главою V;
- (dd) „недоговірне майнове чи інше право, що підлягає реєстрації“ означає недоговірне майнове чи інше право, що підлягає реєстрації згідно із заявою, що здана на зберігання згідно зі статтею 40;
- (ee) „Реєстратор“ означає, стосовно Протоколу, особу чи орган, які визначені в Протоколі чи призначені відповідно до підпункту „b“ пункту 2 статті 17;
- (ff) „нормативно-правові акти“ означає нормативно-правові акти, розроблені чи затверджені Наглядовим органом згідно з Протоколом;
- (gg) „продаж“ означає передачу права власності на об’єкт згідно з договором купівлі-продажу;
- (hh) „забезпечене зобов’язання“ означає зобов’язання, що забезпечене забезпечувальним майновим правом;
- (ii) „договір про забезпечення“ означає договір, згідно з яким заставодавець надає чи дає згоду на надання заставодержателю майнового права (у тому числі права власності) на об’єкт для забезпечення виконання будь-якого існуючого чи майбутнього зобов’язання заставодавця або третьої особи;
- (jj) „забезпечувальне майнове право“ означає майнове право, яке створюється згідно із договором про забезпечення;
- (kk) „Наглядовий орган“ означає, стосовно Протоколу, Наглядовий орган, згаданий в пункті 1 статті 17;
- (ll) „договір купівлі-продажу з утриманням права власності“ означає договір продажу об’єкта на умовах, згідно з якими право власності не переходить до виконання умови чи умов, передбачених таким договором;
- (mm) „незареєстроване майнове право“ означає договірне чи недоговірне майнове чи інше право (крім майнового права, до якого застосовується стаття 39), яке не було зареєстроване, незалежно від того, чи підлягає таке право реєстрації згідно з цією Конвенцією; та
- (nn) „письмова форма“ означає запис інформації (у тому числі інформації, що передається засобами дальньої передачі), який здійснений в матеріальній чи

іншій формі, який згодом може бути відтворений в матеріальній формі і який належним чином відображає згоду на такий запис особи, яка його надає.

Стаття 2 - Міжнародне майнове право

1. Ця Конвенція передбачає створення та дію міжнародного майнового права на певні категорії рухомого обладнання та пов'язаних з ним прав.

2. Для цілей цієї Конвенції міжнародне майнове право на рухоме обладнання є майновим правом, що встановлюється згідно зі статтею 7 на об'єкт, який може бути однозначно ідентифікований та який належить до категорії об'єктів, перелік яких надається в пункті 3, та визначається у Протоколі як таке, що:

(a) надається заставодавцем за договором про забезпечення;

(b) надається особі, яка є умовним продавцем за договором купівлі-продажу з утриманням права власності; чи

(c) надається особі, яка є лізингодавцем за договором лізингу.

Майнове право, що підпадає під дію підпункту „a“, не підпадає під дію підпунктів „b“ чи „c“.

3. Категоріями, згаданими в попередніх пунктах, є:

(a) корпуси повітряних суден, авіаційні двигуни та вертольоти;

(b) залізничний рухомий склад; та

(c) космічні об'єкти.

4. Питання про те, чи підпадає майнове право, до якого застосовується пункт 2, під дію підпунктів „a“, b“ чи „c“ зазначеного пункту, визначається згідно із застосовним правом.

5. Міжнародне майнове право на об'єкт поширюється на доходи від цього об'єкта.

Стаття 3 - Сфера застосування

1. Ця Конвенція застосовується у разі, якщо на момент укладення договору, яким створюється чи який передбачає створення міжнародного майнового права, боржник знаходиться на території Договірної Держави.

2. Той факт, що кредитор знаходиться на території держави, яка не є Договірною Державою, не впливає на застосовність цієї Конвенції.

Стаття 4 - Місцезнаходження боржника

1. Для цілей пункту 1 статті 3 вважається, що боржник знаходиться в будь-якій з Договірних Держав:

- (а) згідно із законодавством якої він створений чи зареєстрований;
- (б) в якій він має зареєстрований офіс чи передбачену законодавством штаб-квартиру;

(с) в якій у нього знаходиться управлінський центр; або

(д) в якій знаходиться місце здійснення його господарської діяльності.

2. Посилання в підпункті „d“ попереднього пункту на місце здійснення господарської діяльності боржника у разі, якщо боржник має більше одного місця здійснення господарської діяльності, означає основне місце здійснення його господарської діяльності або, якщо у боржника немає місця здійснення господарської діяльності, – його постійне місце проживання.

Стаття 5 - Тлумачення та застосовне право

1. Під час тлумачення цієї Конвенції необхідно брати до уваги її мету, що визначена у преамбулі, її міжнародний характер та необхідність сприяти одноманітності й передбачуваності в її застосуванні.

2. Питання, які стосуються того, що регулюється цією Конвенцією, і які в ній не вирішені чітко, повинні вирішуватися відповідно до загальних принципів, на яких вона ґрунтується, або, за відсутності таких принципів, відповідно до застосовного права.

3. Посилання на застосовне право є посиланнями на норми внутрішнього права держави місцезнаходження суду, які застосовні в силу норм міжнародного приватного права.

4. У разі, якщо держава складається з кількох територіальних одиниць, в кожній з яких діють власні норми права стосовно питання, яке потребує вирішення, і у разі відсутності вказівки на відповідну територіальну одиницю, територіальна одиниця, норми якої повинні застосовуватися, визначається згідно з правом такої держави. За відсутності будь-якої такої норми застосовується право територіальної одиниці, з якою справа пов'язана найтісніше.

Стаття 6 - Взаємозв'язок між Конвенцією та Протоколом

1. Ця Конвенція й Протокол розглядаються та тлумачаться разом як єдиний документ.
2. У разі будь-якої невідповідності між цією Конвенцією та Протоколом, переважну силу має Протокол.

Глава II

Створення міжнародного майнового права

Стаття 7 - Формальні вимоги

Майнове право створюється як міжнародне майнове право згідно з цією Конвенцією в разі, якщо договір, яким створюється чи який передбачає створення майнового права:

- (a) укладено в письмовій формі;
- (b) стосується об'єкта, яким заставодавець, умовний продавець чи лізингодавець мають право розпоряджатися;
- (c) надає можливість ідентифікувати об'єкт відповідно до Протоколу; та
- (d) у разі, коли йдеться про договір про забезпечення, надає можливість визначити забезпечені зобов'язання, проте без необхідності зазначення суми чи максимальної суми, що забезпечується.

Глава III

Засоби захисту прав у разі невиконання або неналежного виконання зобов'язань

Стаття 8 - Засоби захисту прав заставодержателя

1. У разі невиконання зобов'язання, як передбачено в статті 11, заставодержатель може, настільки, наскільки заставодавець будь-коли дав згоду та згідно з будь-якою заявою, яку може бути зроблено Договірною Державою згідно зі статтею 54, застосувати один чи декілька із засобів захисту прав, що перераховуються нижче:

- (a) набути будь-який об'єкт, що наданий йому як забезпечення виконання зобов'язання, у володіння чи встановити контроль над ним;

(b) продати будь-який такий об'єкт чи передати його в лізинг;

(c) стягувати або отримувати будь-які доходи чи прибуток, що виникають як результат управління будь-яким таким об'єктом чи його використання.

2. Заставодержатель може, як альтернатива, звернутися до суду за ухвалою, яка б санкціонувала чи вимагала здійснення будь-якої з дій, перерахованих у попередньому пункті.

3. Будь-який засіб захисту, що визначений в підпунктах „a“, „b“ чи „c“ пункту 1 статті 13 застосовується в розумний з комерційної точки зору спосіб. Вважається, що засіб захисту прав застосовується в розумний з комерційної точки зору спосіб, якщо він застосовується відповідно до положення договору про забезпечення, за винятком випадків, коли таке положення є очевидно не виправданим.

4. Заставодержатель, який пропонує продати об'єкт чи передати його в лізинг згідно з пунктом 1, повинен, в розумні строки, заздалегідь надати письмове повідомлення про пропонований продаж чи лізинг:

(a) заінтересованим особам, визначеним у підпунктах „i“ та „ii“ пункту „m“ статті 1; та

(b) заінтересованим особам, визначеним у підпункті „iii“ пункту „m“ статті 1, які в розумні строки до продажу чи передачі об'єкта в лізинг надали заставодержателю повідомлення про свої права.

5. Будь-яка сума, стягнута чи отримана заставодержателем в результаті застосування будь-якого із засобів захисту, визначених у пунктах 1 або 2, спрямовується на погашення забезпечених зобов'язань.

6. Якщо суми, стягнуті чи отримані заставодержателем у результаті застосування будь-якого із засобів захисту прав, що визначені в пунктах 1 чи 2, перевищують суму, що забезпечена в рамках забезпечувального майнового права, та будь-які розумні витрати, викликані застосуванням будь-якого з таких засобів, заставодержатель, якщо інше не встановлюється ухвалою суду, розподіляє надлишок серед володільців майнових прав з нижчим ступенем черговості, які були зареєстровані чи про які заставодержателю було надано повідомлення, згідно зі встановленою черговістю, і сплачує будь-який залишок заставодавцю.

Стаття 9 - Перехід права власності на задоволення вимог; звільнення від заставного обтяження

1. Будь-коли після невиконання зобов'язань, як передбачено в статті 11, заставодержатель та всі заінтересовані особи можуть домовитися, що право власності (чи будь-яке інше майнове право заставодавця) на будь-який об'єкт, на який поширюється забезпечувальне майнове право, переходить до заставодержателя на задоволення забезпечених зобов'язань.
2. Суд, за клопотанням заставодержателя, може видати ухвалу, за якою право власності (чи будь-яке інше майнове право заставодавця) на будь-який об'єкт, на який поширюється забезпечувальне майнове право, переходить до заставодержателя на задоволення забезпечених зобов'язань.
3. Суд задовольняє клопотання, що зазначене в попередньому пункті, тільки якщо сума забезпечених зобов'язань, що підлягає задоволенню шляхом такого переходу, відповідає вартості об'єкта з урахуванням будь-яких платежів, які повинні бути здійснені заставодержателем на користь будь-яких заінтересованих осіб.
4. Будь-коли після невиконання зобов'язання, як передбачено в статті 11, та до продажу об'єкта, що є предметом забезпечення, чи винесення ухвали, згаданої в пункті 2, заставодавець чи будь-яка заінтересована особа можуть зняти з себе зобов'язання стосовно об'єкта, що обтяжений забезпечувальним майновим правом, шляхом сплати забезпеченої суми в повному розмірі, але за умови, що об'єкт був переданий заставодержателем в лізинг відповідно до підпункту „b“ пункту 1 статті 8 чи за ухвалою, що винесена відповідно до пункту 2 статті 8. Якщо після такого невиконання зобов'язання оплату за забезпеченим зобов'язанням в повному розмірі здійснено заінтересованою особою, яка не є заставодавцем, до такої особи в порядку суброгації переходять права заставодержателя.
5. Право власності чи будь-яке інше майнове право заставодавця, яке переходить у разі продажу об'єкта відповідно до підпункту „b“ пункту 1 статті 8 чи яке передається згідно з пунктами 1 чи 2 цієї статті, є вільним від будь-якого іншого майнового права, стосовно якого забезпечувальне майнове право заставодержателя є пріоритетним згідно з положеннями статті 29.

Стаття 10 - Засоби захисту прав умовного продавця чи лізингодавця

У разі невиконання зобов'язання за договором купівлі-продажу з утриманням права власності чи за договором лізингу, як передбачено в статті 11, умовний продавець чи лізингодавець, залежно від обставин, може:

- (а) враховуючи будь-яку заяву, яка може бути зроблена Договірною Державою відповідно до статті 54, розірвати договір і набути будь-який об'єкт, якого стосується договір, у володіння або встановити над ним контроль; або
- (б) звернутися до суду з клопотанням стосовно винесення ухвали, яка б санкціонувала чи приписувала здійснення будь-якої з цих дій.

Стаття 11 - Невиконання зобов'язання

1. Боржник та кредитор можуть будь-коли дійти згоди в письмовому вигляді стосовно того, які події становлять невиконання зобов'язання чи іншим чином становлять підстави для виникнення прав та застосування засобів захисту прав, які зазначені в статтях 8 – 10 та 13.
2. У разі недосягнення такої згоди між боржником та кредитором, „невиконання зобов'язання“ для цілей статей 8 – 10 та 13 означає невиконання зобов'язання, яке значною мірою позбавляє кредитора того, на що він має право розраховувати за договором.

Стаття 12 - Додаткові засоби захисту прав

Будь-які додаткові засоби захисту прав, використання яких дозволяється застосовним правом, у тому числі будь-які засоби захисту прав, що погоджені сторонами, можуть застосовуватися настільки, наскільки вони не суперечать обов'язковим положенням цієї глави, що визначені в статті 15.

Стаття 13 – Засоби судового захисту до винесення остаточного рішення

1. Договірна Держава, враховуючи будь-яку заяву, яку вона може зробити відповідно до статті 55, забезпечує, щоб кредитор, який надає докази невиконання зобов'язання боржником, мав змогу до винесення остаточного рішення стосовно його претензії та в розмірі, що будь-коли був погоджений боржником, негайно отримати від суду захист у формі будь-якої одної чи більше з наведених нижче ухвал відповідно до запиту кредитора:

- (а) стосовно збереження об'єкта та його вартості;
- (б) про передачу об'єкта у володіння, під контроль чи на зберігання;
- (с) про заборону переміщення об'єкта; та
- (д) про лізинг чи, крім випадків, що охоплюються підпунктами „а“ – „с“, управління об'єктом та доходами від нього.

2. Виносячи будь-яку ухвалу відповідно до попереднього пункту, суд може встановити такі умови, які вважатиме за необхідне, для захисту заінтересованих осіб у разі, якщо кредитор:

(а) при виконанні будь-якої ухвали, якою надається такий захист, не виконує будь-які зі своїх зобов'язань перед боржником за цією Конвенцією чи Протоколом; чи

(б) у рамках винесення ухвали стосовно такої остаточної претензії повністю або частково не формулює свою претензію.

3. До винесення будь-якої ухвали відповідно до пункту 1, суд може встановити вимогу про надання будь-якій із заінтересованих сторін повідомлення про таке клопотання.

4. Ніщо в цій статті не завдає шкоди застосуванню пункту 3 статті 8 і не обмежує можливостей застосування форм тимчасового захисту, інших ніж ті, що визначені в пункті 1.

Стаття 14 - Вимоги процесуального характеру

Відповідно до пункту 2 статті 54, будь-який засіб захисту прав, передбачений цією главою, застосовується відповідно до процесуальних норм території, на якій застосовуватиметься такий засіб захисту.

Стаття 15 - Відступлення

У своїх відносинах одна з одною будь-які дві чи більше сторін, згаданих у цій главі, можуть будь-коли шляхом досягнення згоди в письмовій формі, відступити від будь-якого з попередніх положень цієї глави чи змінити його дію, за винятком пунктів 3 – 6 статті 8, пунктів 3 та 4 статті 9, пункту 2 статті 13 та статті 14.

Глава IV

Міжнародна система реєстрації

Стаття 16 - Міжнародний реєстр

1. Міжнародний реєстр створюється для реєстрації:

(а) міжнародних майнових прав, майбутніх міжнародних майнових прав та недоговірних майнових чи інших прав, що підлягають реєстрації;

- (b) відступлень та майбутніх відступлень міжнародних майнових прав;
 - (c) набуття міжнародних майнових прав шляхом суброгації за законом чи договором, відповідно до застосовного права;
 - (d) повідомлень про національні майнові права; та
 - (e) підпорядкування майнових прав, згаданих в будь-якому з попередніх підпунктів.
2. Для різних категорій об'єктів та пов'язаних з ними прав можуть створюватися різні міжнародні реєстри.
3. Для цілей цієї глави та глави V, термін „реєстрація“ включає, у відповідних випадках, зміну, продовження або припинення дії реєстрації.

Стаття 17 - Наглядний орган та Реєстратор

1. Утворюється Наглядний орган, який передбачений Протоколом.
2. Наглядний орган:
 - (a) створює чи передбачає створення Міжнародного реєстру;
 - (b) призначає та звільняє Реєстратора за винятком випадків, що передбачені Протоколом;
 - (c) забезпечує становище, за якого будь-які права, необхідні для безперервного ефективного функціонування Міжнародного реєстру, у випадку зміни Реєстратора надавалися чи могли бути передані новому Реєстратору;
 - (d) після консультацій з Договірними Державами розроблює чи затверджує нормативно-правові акти стосовно функціонування Міжнародного реєстру відповідно до Протоколу та забезпечує їхню публікацію;
 - (e) встановлює адміністративний порядок звернення до Наглядного органу зі скаргами на функціонування Міжнародного реєстру;
 - (f) здійснює контроль за діяльністю Реєстратора та функціонуванням Міжнародного реєстру;

- (g) на запит Реєстратора дає йому вказівки, які Наглядовий орган вважає доцільними;
- (h) встановлює та періодично переглядає систему зборів, що підлягають сплаті за користування послугами Міжнародного реєстру;
- (i) вживає всіх необхідних заходів для забезпечення існування ефективної системи електронної реєстрації на основі повідомлень для досягнення цілей цієї Конвенції й Протоколу; та
- (j) періодично звітує перед Договірними Державами про виконання своїх обов'язків відповідно до цієї Конвенції та Протоколу.

3. Наглядовий орган може укладати будь-які договори, що необхідні для виконання його функцій, у тому числі будь-який договір, згаданий в пункті 3 статті 27.

4. Наглядовому органу належать усі майнові права на бази даних та архіви Міжнародного реєстру.

5. Реєстратор забезпечує ефективне функціонування Міжнародного реєстру та виконує функції, що надаються йому цією Конвенцією, Протоколом та нормативно-правовими актами.

Глава V

Інші питання, пов'язані з реєстрацією

Стаття 18 - Вимоги стосовно реєстрації

1. Протокол та нормативно-правові акти визначають вимоги, у тому числі критерії ідентифікації об'єкта, що необхідні:

- (a) для здійснення реєстрації (що міститиме положення про попередню передачу електронним шляхом згоди будь-якої особи, згода якої вимагається згідно зі статтею 20);
- (b) для здійснення пошуків та надання сертифікатів про пошук відповідно до таких вимог;
- (c) для забезпечення конфіденційності інформації та документів Міжнародного реєстру, крім інформації та документів, що пов'язані з реєстрацією.

2. До обов'язків Реєстратора не належить встановлення того, чи було фактично дано згоду на здійснення реєстрації згідно зі статтею 20 і чи є вона дійсною.

3. Якщо майнове право, що зареєстроване як майбутнє міжнародне майнове право, стає міжнародним майновим правом, не вимагається ніякої подальшої реєстрації за умови, що інформація, яка міститься в реєстраційному записі, є достатньою для реєстрації міжнародного майнового права.

4. Реєстратор здійснює заходи стосовно внесення записів до бази даних Міжнародного реєстру та забезпечення можливості здійснення пошуку в хронологічному порядку отримання та забезпечує фіксування в записах дати й часу отримання.

5. Протокол може передбачати, що Договірна Держава може призначити організацію чи організації, які знаходяться на її території, як пункт або пункти введення інформації, через які інформація, необхідна для здійснення реєстрації, може чи повинна бути передана до Міжнародного реєстру. Договірна Держава, що здійснює таке призначення, може визначити вимоги, якщо такі є, які потрібно виконати перш ніж передати інформацію до Міжнародного реєстру.

Стаття 19 - Чинність та час реєстрації

1. Реєстрація є чинною тільки за умови її здійснення відповідно до статті 20.

2. Реєстрація, якщо вона є чинною, є завершеною після того, як необхідну інформацію введено до бази даних Міжнародного реєстру таким чином, щоб вона була доступною для пошуку.

3. Реєстрація є доступною для пошуку для цілей попереднього пункту на момент, коли:

(a) Міжнародний реєстр присвоїв їй порядковий реєстраційний номер; та

(b) зареєстрована інформація, у тому числі реєстраційний номер, зберігається у формі, що забезпечує тривале зберігання, і до неї може надаватися доступ у Міжнародному реєстрі.

4. Якщо майнове право, яке спочатку було зареєстроване як майбутнє міжнародне майнове право, стає міжнародним майновим правом, міжнародне майнове право вважається зареєстрованим з часу реєстрації майбутнього міжнародного майнового права, за умови, що реєстрація все ще була чинною

безпосередньо перед створенням міжнародного майнового права відповідно до статті 7.

5. Попередній пункт застосовується з необхідними змінами до реєстрації майбутнього відступлення міжнародного майнового права.

6. Реєстрація є доступною для пошуку в базі даних Міжнародного реєстру відповідно до критеріїв, що встановлені в Протоколі.

Стаття 20 - Згода на реєстрацію

1. Міжнародне майнове право, майбутнє міжнародне майнове право, відступлення або майбутнє відступлення міжнародного майнового права можуть бути зареєстровані, і до будь-якої такої реєстрації може бути внесено зміни, продовжено строк її чинності до припинення строку її дії будь-якою стороною за письмової згоди іншої сторони.

2. Підпорядкування міжнародного майнового права іншому міжнародному майновому праву може бути будь-коли зареєстроване особою, чиє майнове право підпорядковується, чи за її письмової згоди.

3. Реєстрацію може бути відмінено стороною, на чию користь її було здійснено, чи за її письмової згоди.

4. Набуття міжнародного майнового права шляхом суброгації за законом чи договором може бути зареєстроване особою, до якої таке право переходить шляхом суброгації.

5. Недоговірне майнове чи інше право, яке підлягає реєстрації, може бути зареєстроване його володільцем.

6. Повідомлення про національне майнове право може реєструватися володільцем такого права.

Стаття 21 - Строк дії реєстрації

Реєстрація міжнародного майнового права є чинною до її відміни чи до закінчення строку, що вказаний в реєстрації.

Стаття 22 - Пошуки

1. Будь-яка особа може в порядку, що встановлюється Протоколом та нормативно-правовими актами, здійснити пошук чи зробити запит про здійснення пошуку за допомогою електронних засобів у Міжнародному реєстрі стосовно майнових прав чи майбутніх міжнародних майнових прав, зареєстрованих у ньому.

2. Після отримання запиту про здійснення пошуку, Реєстратор у порядку, що встановлюється Протоколом та нормативно-правовими актами, за допомогою електронних засобів видає сертифікат про пошук у реєстрі стосовно будь-якого об'єкта, який:

(a) містить всю зареєстровану інформацію, що пов'язана з об'єктом, разом із зазначенням дати та часу реєстрації такої інформації; чи

(b) зазначає, що в Міжнародному реєстрі відсутня інформація стосовно такого об'єкта.

3. У сертифікаті про пошук у реєстрі, який видається відповідно до попереднього пункту, зазначається, що кредитор, який вказаний в зареєстрованій інформації, набув чи має намір набути міжнародне майнове право на об'єкт, проте не зазначається чи є зареєстроване право міжнародним майновим правом чи майбутнім міжнародним майновим правом навіть у разі, якщо це можливо встановити на основі відповідної реєстраційної інформації.

Стаття 23 - Перелік заяв та заявлених недоговірних майнових чи інших прав

Реєстратор веде перелік заяв, відкликаних заяв і тих категорій недоговірних майнових чи інших прав, які були доведені до відома Реєстратора Депозитарієм як такі, що були заявлені Договірними Державами відповідно до статей 39 та 40, а також дат кожної такої заяви чи відкликання заяви. Такий перелік реєструється, є доступним для пошуку за назвою держави-заявника й надається відповідно до Протоколу та нормативно-правових актів на запит будь-якої особи.

Стаття 24 - Доказова сила сертифікатів

Документ, складений за формою, що встановлюється нормативно-правовими актами, як сертифікат, що видається Міжнародним реєстром, є доказом *prima facie*:

(a) того, що такий сертифікат було видано; та

(b) фактів, що зазначаються в ньому, в тому числі дати та часу реєстрації.

Стаття 25 - Відміна реєстрації

1. У разі припинення дії зобов'язань, що забезпечуються зареєстрованим забезпечувальним майновим правом, чи зобов'язань, на підставі яких виникає зареєстроване недоговірне майнове чи інше право, чи за умови виконання умов про передачу права власності за зареєстрованим договором купівлі-продажу з утриманням права власності, володілець такого майнового права повинен без необґрунтованих затримок забезпечити відміну реєстрації після того, як йому надано чи доставлено за його адресою, що вказана в реєстрації, письмову вимогу боржника.

2. У разі реєстрації майбутнього міжнародного майнового права чи майбутнього відступлення міжнародного майнового права, потенційний кредитор або потенційний цесіонарій без необґрунтованих затримок забезпечують відміну реєстрації після того, як їм надано чи доставлено за їхньою адресою, що вказана в реєстрації, письмову вимогу потенційного боржника чи цедента до того, як потенційний кредитор чи цесіонарій реалізували вартість або взяли зобов'язання реалізувати вартість.

3. У разі припинення дії зобов'язань, що забезпечуються національним майновим правом, яке зазначене в зареєстрованому повідомленні про національне майнове право, володілець такого права без необґрунтованих затримок забезпечує відміну реєстрації після того, як йому надано чи доставлено за його адресою, що вказана в реєстрації, письмову вимогу боржника.

4. Якщо реєстрація була здійснена помилково чи неправильно, особа, на чию користь було здійснено реєстрацію, без необґрунтованих затримок забезпечує відміну реєстрації чи внесення до неї змін після того, як їй доставлено чи надано за її адресою, що вказана в реєстрації, письмову вимогу боржника.

Стаття 26 - Доступ до установ міжнародної реєстрації

Ніхто не може бути позбавлений доступу до установ реєстрації та пошуку Міжнародного реєстру на будь-яких підставах, окрім недотримання правил, що встановлюється в цій главі.

Глава VI

Привілеї та імунітети Наглядового органу та Реєстратора

Стаття 27 - Правосуб'єктність; імунітет

1. Наглядовий орган наділяється міжнародною правосуб'єктністю, якщо він її ще не має.
2. Наглядовий орган, його посадові особи та службовці наділяються таким імунітетом від судових чи адміністративних дій, який передбачено у Протоколі.
3. (а) Наглядовий орган звільняється від сплати податків та користується іншими привілеями, які можуть бути передбачені договором з державою перебування.

(б) Для цілей цього пункту „держава перебування“ означає державу, в якій знаходиться Наглядовий орган.
4. Майно, документи, бази даних та архіви Міжнародного реєстру є недоторканими та користуються імунітетом від арешту чи інших судових або адміністративних дій.
5. Для цілей будь-якої претензії, що висувається до Реєстратора відповідно до пункту 1 статті 28 чи статті 44, заявник претензії має право доступу до інформації та документів, які є необхідними для отримання заявником претензії можливості продовжувати справу, пов'язану з його претензією.
6. Наглядовий орган може відмовитися від своєї недоторканності та імунітету, які надаються йому пунктом 4.

Глава VII

Відповідальність Реєстратора

Стаття 28 - Відповідальність та фінансові гарантії

1. Реєстратор несе відповідальність за відшкодування збитків, які були завдані особі безпосередньо в результаті помилки чи недогляду Реєстратора, його посадових осіб та службовців чи в результаті неналежного функціонування міжнародної системи реєстрації, крім випадків, коли таке неналежне функціонування було спричинено подією невідворотного та непереборного характеру, якій не можна було запобігти застосуванням найдосконаліших методів,

які застосовуються в поточній практиці у сфері проектування та експлуатації електронних реєстрів, у тому числі тих, що пов'язані з резервуванням, захистом систем та організацією мереж.

2. Реєстратор не несе відповідальності згідно з попереднім пунктом за фактичну неточність реєстраційної інформації, яку було отримано Реєстратором чи яку було передано Реєстратору в тій формі, в якій він отримав таку інформацію, а також за дії чи обставини, що виникли не з вини Реєстратора, його посадових осіб і службовців, та які виникли до отримання Міжнародним реєстром реєстраційної інформації.

3. Відшкодування відповідно до пункту 1 може бути зменшене настільки, наскільки особа, яка зазнала збитків, спричинила такі збитки чи сприяла цьому.

4. Реєстратор забезпечує страхування чи фінансові гарантії, що покривають відповідальність, згадану в цій статті, в розмірі, який визначається Наглядовим органом відповідно до Протоколу.

Глава VIII

Дія міжнародного майнового права стосовно третіх сторін

Стаття 29 - Пріоритет майнових прав, що конкурують

1. Зареєстроване майнове право є пріоритетним стосовно будь-якого іншого майнового права, яке було зареєстроване пізніше, та стосовно незареєстрованого майнового права.

2. Пріоритет майнового права, яке було зареєстроване першим згідно з попереднім пунктом, застосовується:

(a) навіть якщо майнове право, яке було зареєстроване першим, було набуто чи зареєстроване, коли було фактично відомо про існування іншого майнового права; та

(b) навіть стосовно цінності, яку було надано володільцем майнового права, що було зареєстроване першим, якому було відомо про таке майнове право.

3. Покупець об'єкта набуває своє майнове право на нього:

(a) згідно з майновим правом, яке було зареєстроване на час набуття такого майнового права; та

(b) вільним від незареєстрованого майнового права, навіть у разі, якщо йому було фактично відомо про існування такого майнового права.

4. Умовний покупець чи лізингоодержувач набуває своє майнове чи інше право на об'єкт:

(a) згідно з майновим правом, яке було зареєстроване до реєстрації міжнародного майнового права, володільцем якого є умовний продавець чи лізингодавець; та

(b) вільними від будь-якого майнового права, що не було таким чином зареєстроване на той час, навіть якщо йому було фактично відомо про існування такого майнового права.

5. Пріоритет майнових чи інших прав, які конкурують, відповідно до цієї статті може змінюватися договором між володільцями таких майнових прав, проте положення договору про підпорядкування такого майнового права не є обов'язковими для цесіонарія, якому передається будь-яке підпорядковане майнове право, якщо на момент здійснення відступлення не було зареєстровано підпорядкування, пов'язаного з таким договором.

6. Будь-який пріоритет, що встановлюється цією статтею стосовно майнового права на об'єкт, поширюється на доходи від об'єкта.

7. Ця Конвенція:

(a) не впливає на права особи на деталь, іншу ніж об'єкт, що існували до часу її установки на об'єкт, якщо відповідно до застосовного права, такі права продовжують існувати після установки; та

(b) не перешкоджає створенню прав на деталь, іншу, ніж об'єкт, яку було встановлено на об'єкт раніше, якщо такі права створені відповідно до застосовного права.

Стаття 30. Наслідки банкрутства

1. Під час провадження у справі про банкрутство стосовно боржника міжнародне майнове право є чинним, якщо до початку провадження у справі про банкрутство таке майнове право було зареєстроване відповідно до цієї Конвенції.

2. Ніщо в цій статті не впливає на чинність міжнародного майнового права під час провадження у справі про банкрутство у випадку, коли таке майнове право є чинним згідно із застосовним правом.

3. Ніщо в цій статті не впливає на:

- (a) будь-які норми права, яке застосовується під час провадження у справах про банкрутство, що стосуються недійсності операції, спрямованої на створення пріоритету вимог чи на здійснення переказу з метою обману кредиторів; або
- (b) будь-які процесуальні норми, що стосуються примусової реалізації прав на майно, що знаходиться під контролем чи наглядом керуючого у справі про банкрутство.

Глава IX

Відступлення пов'язаних з об'єктом прав та міжнародних майнових прав;
права суброгації

Стаття 31 - Наслідки відступлення

1. За винятком випадків, коли сторони домовилися про інше, у разі відступлення пов'язаних з об'єктом прав, яке здійснюється відповідно до статті 32, цесіонарію також передаються:

- (a) відповідне міжнародне майнове право; та
- (b) всі майнові права та пріоритети цедента, які передбачені згідно з цією Конвенцією.

2. Ніщо в цій Конвенції не забороняє здійснення часткового відступлення пов'язаних з об'єктом прав цедента. У разі такого часткового відступлення цедент та цесіонарій можуть домовитися про їхні відповідні права стосовно міжнародного майнового права, яке відступається відповідно до попереднього пункту, проте такі дії не повинні мати негативних наслідків для боржника без його згоди.

3. За умов дотримання пункту 4, засоби захисту прав та права стосовно заліку вимог, які надаються боржникові стосовно цесіонарія, визначаються застосовним правом.

4. Боржник може будь-коли в письмовому вигляді відмовитися від усіх чи будь-яких із засобів захисту чи прав стосовно заліку вимог, згаданих у попередньому пункті, крім засобів, які впливають із шахрайських дій з боку цесіонарія.

5. У випадку здійснення відступлення шляхом надання забезпечення, пов'язані з об'єктом права, відступлення яких здійснюється, знову переходять до цедента настільки, наскільки вони продовжують існувати на час виконання зобов'язань, що забезпечуються відступленням.

Стаття 32 - Формальні вимоги до відступлення

1. Відступленням пов'язаних з об'єктом прав передається відповідне міжнародне майнове право тільки якщо таке відступлення:

- (a) здійснене в письмовій формі;
- (b) дає змогу ідентифікувати пов'язані з об'єктом права відповідно до договору, на підставі якого вони виникають; та
- (c) у випадку здійснення відступлення як надання забезпечення, дає змогу визначити зобов'язання, забезпечені відступленням, відповідно до Протоколу, не вимагаючи, проте, зазначення суми чи максимальної суми, яка забезпечується.

2. Відступлення міжнародного майнового права, що створене чи передбачене договором про забезпечення, не є чинним, крім випадків, коли також здійснюється відступлення деяких чи всіх пов'язаних з об'єктом прав.

3. Ця Конвенція не застосовується до відступлення пов'язаних з об'єктом прав, яке не є чинним стосовно передачі відповідного міжнародного майнового права.

Стаття 33 – Обов'язок боржника перед цесіонарієм

1. Настільки, наскільки було здійснено передачу пов'язаних з об'єктом прав та відповідного міжнародного майнового права відповідно до статей 31 та 32, боржник стосовно таких прав є зобов'язаний відступленням і має обов'язок здійснити платіж чи іншим чином виконати зобов'язання перед цедентом, проте тільки якщо:

- (a) боржнику було надане письмове повідомлення про здійснення відступлення цедентом чи за його уповноваженням; та
- (b) повідомлення ідентифікує пов'язані з об'єктом права.

2. Незважаючи на будь-які інші підстави, відповідно до яких платіж чи виконання боржником зобов'язання іншим чином звільняє останнього від

відповідальності, платіж чи виконання зобов'язання є чинними для цієї мети, якщо вони здійснені відповідно до попереднього пункту.

3. Ніщо в цій статті не впливає на пріоритет відступлень, які конкурують.

Стаття 34 - Засоби захисту в разі невиконання зобов'язань стосовно відступлення, здійсненого як забезпечення виконання зобов'язань

У разі невиконання зобов'язань цедентом відповідно до відступлення пов'язаних з об'єктом прав та відповідного міжнародного майнового права, яке здійснено як забезпечення виконання зобов'язання, статті 8, 9 та 11 – 14 застосовуються до відносин між цедентом та цесіонарієм (та, стосовно пов'язаних з об'єктом прав, застосовуються настільки, наскільки такі положення можуть застосовуватися до нематеріальних активів) так, якби посилання:

- (a) на забезпечене зобов'язання та забезпечувальне майнове право були посиланнями на зобов'язання, виконання якого забезпечується відступленням пов'язаних з об'єктом прав, відповідного міжнародного майнового права та забезпечувального майнового права, створеного таким відступленням;
- (b) на заставодержателя чи кредитора або на заставодавця чи боржника були посиланнями на цесіонарія та цедента;
- (c) на володільця міжнародного майнового права були посиланнями на цесіонарія; та
- (d) на об'єкт були посиланнями на пов'язані з об'єктом відступлені права та на відповідне міжнародне майнове право.

Стаття 35 - Пріоритет відступлень, які конкурують

1. У разі існування відступлень пов'язаних з об'єктом прав, які конкурують, і коли принаймні одне з відступлень охоплює відповідне міжнародне майнове право та є зареєстрованим, застосовуються положення статті 29 так, якби посилання на зареєстроване майнове право були посиланнями на відступлення пов'язаних з об'єктом прав і відповідного зареєстрованого майнового права та якби посилання на зареєстроване чи незареєстроване майнове право були посиланнями на зареєстроване чи незареєстроване відступлення.

2. Стаття 30 застосовується до відступлення пов'язаних з об'єктом прав так, якби посилання на міжнародне майнове право були посиланнями на відступлення пов'язаних з об'єктом прав та відповідного міжнародного майнового права.

Стаття 36 - Пріоритет цесіонарія стосовно пов'язаних з об'єктом прав

1. Цесіонарій пов'язаних з об'єктом прав та відповідного міжнародного майнового права, відступлення яких було зареєстровано, має пріоритет над іншим цесіонарієм пов'язаних з об'єктом прав тільки відповідно до пункту 1 статті 35:

(а) якщо в договорі, згідно з яким виникають пов'язані з об'єктом права, зазначається, що вони забезпечуються об'єктом чи пов'язані з ним; та

(b) настільки, наскільки пов'язані з об'єктом права стосуються об'єкта.

2. Для цілей підпункту „b“ попереднього пункту, пов'язані з об'єктом права стосуються об'єкта тільки настільки, наскільки вони складаються з прав на отримання платежу чи виконання зобов'язань, що стосуються:

(а) суми, яка була внесена авансом та використана для купівлі об'єкта;

(b) суми, що була внесена авансом та використана для купівлі іншого об'єкта, на який цедент мав інше міжнародне майнове право, у разі, якщо цедент передав це майнове право цесіонарію та якщо відступлення було зареєстровано;

(c) ціни, що належить до сплати за об'єкт;

(d) орендних платежів, що підлягають сплаті за об'єкт; або

(e) інших зобов'язань, що впливають з операції, яка згадувалася в будь-якому із попередніх підпунктів.

3. У всіх інших випадках пріоритет відступлень пов'язаних з об'єктом прав, які конкурують, визначається застосовним правом.

Стаття 37 - Наслідки банкрутства цедента

Положення статті 30 застосовуються до проваджень у справах про банкрутство цедента так, якби посилення на боржника були посиленнями на цедента.

Стаття 38 - Суброгація

1. Відповідно до пункту 2, ніщо в цій Конвенції не впливає на набуття пов'язаних з об'єктом прав та відповідного міжнародного майнового права шляхом суброгації за законом чи договором відповідно до застосовного права.

2. Пріоритет між будь-яким майновим правом, що підпадає під сферу дії попереднього пункту, та майновим правом, яке конкурує, може змінюватися за письмовою домовленістю володільців відповідних майнових прав, проте домовленість про підпорядкування цього майнового права не є обов'язковою для цесіонарія підпорядкованого майнового права, якщо на момент відступлення було зареєстровано підпорядкування, яке стосується зазначеної згоди.

Глава X

Майнові чи інші права, що є предметом заяв Договірних Держав

Стаття 39 - Права, що мають пріоритетний характер без реєстрації

1. Договірна Держава може будь-коли в заяві, що здається на зберігання Депозитарію Протоколу, заявити в загальному плані чи конкретно:

(а) ті категорії недоговірних майнових чи інших прав (крім майнового чи іншого права, до якого застосовується стаття 40), які відповідно до законодавства цієї держави мають пріоритет над майновим правом на об'єкт, що є еквівалентним майновому праву володільця зареєстрованого міжнародного майнового права, та які мають пріоритет над зареєстрованим міжнародним майновим правом, як в межах провадження у справі про банкрутство, так і поза таким провадженням; та

(б) що ніщо в цій Конвенції не впливає на право держави чи державної організації, міжурядової організації чи іншого приватного постачальника громадських послуг накласти арешт чи затримати об'єкт відповідно до законодавства такої держави для сплати сум, що підлягають сплаті такій організації чи постачальнику, що безпосередньо пов'язані з наданням таких послуг стосовно зазначеного об'єкта чи іншого об'єкта.

2. У заяві, що зроблена відповідно до попереднього пункту, може бути прямо встановлено, що вона поширюється на категорії, які створюються після здачі такої заяви на зберігання.

3. Недоговірне майнове чи інше право має пріоритет над міжнародним майновим правом виключно у разі, якщо перше належить до категорії, на яку поширюється заява, що була здана на зберігання до реєстрації міжнародного майнового права.

4. Незважаючи на положення попереднього пункту, Договірна Держава може під час ратифікації, прийняття або затвердження Протоколу чи приєднання до

нього заявити, що майнове чи інше право, яке належить до категорії, на яку поширюється заява, зроблена відповідно до підпункту „а“ пункту 1, має пріоритет над міжнародним майновим правом, яке було зареєстроване до дати такої ратифікації, прийняття, затвердження чи приєднання.

Стаття 40 - Недоговірні майнові чи інші права, що підлягають реєстрації

Договірна Держава може будь-коли в заяві, що здається на зберігання Депозитарію Протоколу, навести перелік категорій недоговірних майнових чи інших прав, які підлягають реєстрації відповідно до Конвенції та які стосуються будь-якої категорії об'єктів, так, якби майнове чи інше право було міжнародним майновим правом, після чого ці права регулюватимуться відповідним чином. До такої заяви час від часу можуть вноситися зміни.

Глава XI

Застосування Конвенції до продаж

Стаття 41 - Продаж та майбутній продаж

Ця Конвенція застосовується до продажу чи майбутнього продажу об'єкта, як це передбачено в Протоколі з будь-якими змінами до нього.

Глава XII

Юрисдикція

Стаття 42 - Вибір суду

1. Відповідно до статей 43 та 44, суди Договірної Держави, вибрані сторонами операції, мають юрисдикцію стосовно будь-якої претензії, що подається відповідно до цієї Конвенції, незалежно від того, чи має вибраний суд будь-який зв'язок зі сторонами чи операцією. Така юрисдикція є виключною, якщо сторони не домовляться про інше.

2. Будь-яка така домовленість укладається в письмовій формі чи іншим чином відповідно до формальних вимог права країни вибраного суду.

Стаття 43 - Юрисдикція згідно зі статтею 13

1. Суди Договірної Держави, що вибрані сторонами, та суди Договірної Держави, на території якої знаходиться об'єкт, мають юрисдикцію надавати

судовий захист відповідно до підпунктів „а“, „b“, „с“ пункту 1 статті 13 та пункту 4 статті 13 стосовно такого об'єкта.

2. Юрисдикція стосовно надання судового захисту згідно з підпунктом „d“ пункту 1 статті 13 чи іншого тимчасового судового захисту в силу пункту 4 статті 13 може застосовуватися:

(a) судами, вибраними сторонами; або

(b) судами Договірної Держави, на території якої знаходиться боржник, при цьому такий судовий захист відповідно до умов ухвали, якою він встановлюється, підлягає примусовому виконанню тільки на території Договірної Держави.

3. Суд має юрисдикцію відповідно до попередніх пунктів навіть у разі, якщо остаточне рішення стосовно претензії, згаданої в пункті 1 статті 13, буде чи може бути винесене судом іншої Договірної Держави чи арбітражем.

Стаття 44 - Юрисдикція виносити ухвали стосовно Реєстратора

1. Суди місцезнаходження управлінського центру Реєстратора мають виключну юрисдикцію стосовно винесення ухвал про відшкодування збитків чи винесення ухвал стосовно Реєстратора.

2. Якщо особа не виконує вимоги, що поставлена відповідно до статті 25, і якщо така особа припинила своє існування чи не може бути знайдена для видачі ухвали, що вимагала б від неї припинення дії реєстрації, суди, згадані в попередньому пункті, мають виключну юрисдикцію за зверненням боржника чи потенційного боржника винести ухвалу Реєстраторові, яка б вимагала припинення дії реєстрації.

3. Якщо особа не виконує ухвали суду, що має юрисдикцію відповідно до цієї Конвенції, чи, у випадку, коли справа стосується національного майнового права, ухвали суду компетентної юрисдикції, що вимагає, щоб така особа забезпечила внесення змін до реєстрації чи припинення дії реєстрації, суди, згадані в пункті 1, можуть дати Реєстратору вказівку вжити заходів, які забезпечать виконання такої ухвали.

4. Якщо попередні пункти не передбачають інше, жоден суд не може виносити ухвали чи судові рішення, які направлені проти Реєстратора чи які мають на меті накласти на нього будь-яке зобов'язання.

Стаття 45 - Юрисдикція стосовно проваджень у справах про банкрутство

Положення цієї глави не застосовуються до проваджень у справах про банкрутство.

Глава XIII

Зв'язок з іншими конвенціями

Стаття 45 *bis* - Зв'язок з Конвенцією Організації Об'єднаних Націй про поступку дебіторської заборгованості в міжнародній торгівлі

Ця Конвенція має переважну силу над *Конвенцією Організації Об'єднаних Націй про поступку дебіторської заборгованості в міжнародній торгівлі*, яка була відкрита для підписання в Нью-Йорку 12 грудня 2001 року, в частині, що стосується відступлення дебіторської заборгованості, яка є пов'язаним з об'єктом правом, що стосується міжнародних майнових прав на авіаційні об'єкти, залізничний рухомий склад та космічні об'єкти.

Стаття 46 - Зв'язок з Конвенцією Унідруа про міжнародний фінансовий лізинг

Зв'язок між цією Конвенцією та *Конвенцією Унідруа про міжнародний фінансовий лізинг*, яка була підписана в Оттаві 28 травня 1988 року, може визначатися Протоколом.

Глава XIV

Заключні положення

Стаття 47 - Підписання, ратифікація, прийняття, затвердження чи приєднання

1. Ця Конвенція відкрита для підписання в Кейптауні 16 листопада 2001 року державами, що брали участь у Дипломатичній конференції з прийняття Конвенції про міжнародні майнові права на рухоме обладнання та Протоколу з питань авіаційного обладнання, що відбулася в Кейптауні з 29 жовтня по 16 листопада 2001 року. Після 16 листопада 2001 року Конвенція є відкритою для підписання всіма державами в штаб-квартирі Міжнародного інституту уніфікації приватного права (УНІДРУА) в Римі до набрання нею чинності відповідно до статті 49.

2. Ця Конвенція підлягає ратифікації, прийняттю або затвердженню державами, які її підписали.

3. Будь-яка держава, яка не підписала цю Конвенцію, може приєднатися до неї будь-коли.

4. Ратифікація, прийняття, затвердження чи приєднання здійснюються шляхом здачі офіційного документа про це на зберігання Депозитарію.

Стаття 48 - Регіональні організації економічної інтеграції

1. Регіональна організація економічної інтеграції, яка утворюється суверенними державами та яка має компетенцію стосовно певних питань, що регулюються цією Конвенцією, може подібним чином підписати, прийняти, затвердити цю Конвенцію чи приєднатися до неї. Регіональна організація економічної інтеграції в такому випадку має права та обов'язки Договірної Держави настільки, наскільки така організація має компетенцію стосовно питань, що регулюються цією Конвенцією. У разі, коли кількість Договірних Держав є релевантною в цій Конвенції, регіональна організація економічної інтеграції не вважається Договірною Державою на додаток до її держав-членів, що є Договірними Державами.

2. Під час підписання, прийняття, затвердження чи приєднання Регіональна організація економічної інтеграції робить заяву Депозитарію, в якій визначає питання, що регулюються цією Конвенцією, компетенцію стосовно яких було передано такій організації державами-членами. Регіональна організація економічної інтеграції негайно повідомляє Депозитарію про будь-які зміни в розподілі компетенції, що зазначена в заяві, яку зроблено згідно з цим пунктом, у тому числі про нові передачі компетенції.

3. Будь-яке посилання на „Договірну Державу“ або „Договірні Держави“ чи „Державу-сторону“ або „Держави-сторони“ в цій Конвенції рівною мірою застосовується до регіональної організації економічної інтеграції, коли того вимагає контекст.

Стаття 49 - Набрання чинності

1. Ця Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення трьох місяців з дати здачі на зберігання третьої ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження чи приєднання, але тільки стосовно такої категорії об'єктів, до якої застосовується Протокол:

(a) з моменту набрання чинності таким Протоколом;

(b) відповідно до всіх умов такого Протоколу; та

(с) між Державами-сторонами цієї Конвенції й такого Протоколу.

2. Для інших держав ця Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення трьох місяців з дати здачі на зберігання їхньої ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження чи приєднання, але тільки стосовно категорії об'єктів, до яких застосовується Протокол, та за умови дотримання стосовно такого Протоколу вимог підпунктів „а“, „b“ та „с“ попереднього пункту.

Стаття 50 - Внутрішні операції

1. Договірна Держава може будь-коли після ратифікації, прийняття, затвердження Протоколу чи приєднання до нього заявити, що ця Конвенція не застосовується до операції, що є внутрішньою операцією стосовно такої держави, щодо всіх типів об'єктів чи деяких з них.

2. Незважаючи на попередній пункт, до внутрішньої операції застосовуються положення пункту 4 статті 8, пункту 1 статті 9, статті 16, глави V, статті 29, а також будь-які положення цієї Конвенції, які стосуються зареєстрованих майнових прав.

3. Якщо повідомлення про національне майнове право було зареєстроване в Міжнародному реєстрі, на черговість володільця такого майнового права відповідно до статті 29 не впливає факт передачі такого майнового права іншій особі шляхом відступлення чи суброгації відповідно до застосовного права.

Стаття 51 – Майбутні протоколи

1. Депозитарій може створювати робочі групи у співробітництві з такими відповідними неурядовими організаціями, які Депозитарій вважає за доцільне, для оцінки можливості поширення застосування цієї Конвенції, шляхом прийняття одного чи більше протоколів, до об'єктів, що належать до будь-якої категорії цінного рухомого обладнання, крім категорій, згаданих у пункті 3 статті 2, кожна складова яких може бути однозначно ідентифікована, а також пов'язаних з об'єктом прав.

2. Депозитарій надсилає текст будь-якого попереднього проекту протоколу, який стосується категорії об'єктів і який підготовлений такою робочою групою, всім Державам – сторонам цієї Конвенції, всім Державам – членам Депозитарію, Державам – членам Організації Об'єднаних Націй, які не є членами Депозитарію, а також відповідним міжурядовим організаціям, і запрошує такі держави та організації до участі в міжурядових переговорах для доопрацювання проекту протоколу на основі такого попереднього проекту протоколу.

3. Депозитарій також надсилає текст будь-якого попереднього проекту протоколу, який підготовлений такою робочою групою, відповідним неурядовим організаціям, які Депозитарій вважає за доцільне. Такі неурядові організації запрошуються до невідкладного подання Депозитарію зауважень до тексту попереднього проекту протоколу та до участі в підготовці проекту протоколу як спостерігачів.
4. Якщо компетентні органи Депозитарія вважатимуть такий проект протоколу готовим до прийняття, Депозитарій скликає дипломатичну конференцію для його прийняття.
5. Після прийняття такого протоколу, відповідно до пункту 6, ця Конвенція застосовується до категорії об'єктів, що охоплюється таким протоколом.
6. Стаття 45 *bis* цієї Конвенції застосовується до такого протоколу тільки якщо це прямо передбачено в Протоколі.

Стаття 52 - Територіальні одиниці

1. Якщо Договірна Держава має територіальні одиниці, в яких застосовуються різні системи права до питань, про які йдеться в цій Конвенції, то вона може під час ратифікації, прийняття, затвердження чи приєднання заявити, що ця Конвенція поширюватиметься на всі її територіальні одиниці або тільки на одну з них чи більше, і може змінювати свою заяву шляхом подання іншої заяви будь-коли.
2. У будь-якій такій заяві чітко вказуються територіальні одиниці, на які поширюється ця Конвенція.
3. Якщо Договірна Держава не зробила жодної заяви згідно з пунктом 1, ця Конвенція застосовується до всіх територіальних одиниць цієї держави.
4. Якщо Договірна Держава поширює дію цієї Конвенції на одну чи більше своїх територіальних одиниць, заяви, які дозволяються за цією Конвенцією, можуть бути зроблені стосовно кожної такої територіальної одиниці, причому заяви, що зроблені стосовно однієї територіальної одиниці, можуть відрізнятися від заяв, що зроблені стосовно іншої територіальної одиниці.
5. Якщо в силу заяви, яку зроблено відповідно до пункту 1, дія цієї Конвенції поширюється на одну чи більше територіальних одиниць Договірної Держави:

- (а) вважається, що боржник знаходиться в Договірній Державі тільки якщо він створений чи заснований відповідно до чинного законодавства територіальної одиниці, до якої застосовується ця Конвенція, або якщо він має зареєстрований офіс, передбачену законодавством штаб-квартиру, управлінський центр, місце здійснення господарської діяльності чи місце звичайного проживання в територіальній одиниці, до якої застосовується ця Конвенція;
- (b) будь-яке посилання на місцезнаходження об'єкта в Договірній Державі вказує на місцезнаходження об'єкта в територіальній одиниці, до якої застосовується ця Конвенція; та
- (с) будь-яке посилання на адміністративні органи цієї Договірної Держави розглядається як посилання на адміністративні органи, які мають юрисдикцію в територіальній одиниці, до якої застосовується ця Конвенція.

Стаття 53 - Визначення судів

Договірна Держава може під час ратифікації, прийняття, затвердження Протоколу чи приєднання до нього заявити про відповідний „суд“ чи „суди“ для цілей статті 1 та глави XII цієї Конвенції.

Стаття 54. Заяви стосовно засобів захисту прав

1. Договірна Держава може під час ратифікації, прийняття, затвердження Протоколу чи приєднання до нього заявити, що доки об'єкт, обтяжений зобов'язаннями, знаходиться на її території чи контролюється з її території, заставодержатель не повинен передавати об'єкт у лізинг на такій території.
2. Договірна Держава під час ратифікації, прийняття, затвердження Протоколу чи приєднання до нього заявляє про те, чи може будь-який засіб захисту прав, який кредитор має відповідно до будь-якого з положень цієї Конвенції та який чітко в ньому не визначений як засіб захисту, за яким слід звертатись до суду, застосовуватися лише з дозволу суду.

Стаття 55 - Заяви стосовно засобів захисту прав до винесення остаточного рішення

Договірна Держава може під час ратифікації, прийняття, затвердження Протоколу чи приєднання до нього заявити про те, що вона не застосовуватиме положення статті 13 або статті 43, чи їх обох, повністю або частково. У заяві повинні визначатися умови, за яких відповідна стаття застосовуватиметься у випадках,

якщо така стаття застосовуватиметься частково, чи інші форми тимчасового захисту прав, які застосовуватимуться в іншому випадку.

Стаття 56 - Застереження та заяви

1. Не допускаються жодні застереження до цієї Конвенції, але можуть бути зроблені заяви, які дозволяються статтями 39, 40, 50, 52, 53, 54, 55, 57, 58 та 60, відповідно до положень цих статей.
2. Про будь-яку заяву, наступну заяву чи про будь-яке відкликання заяви, що здійснюються відповідно до цієї Конвенції, надається письмове повідомлення Депозитарію.

Стаття 57 - Наступні заяви

1. Держава-сторона може зробити наступну заяву, іншу, ніж заява, що дозволяється відповідно до статті 60, будь-коли після дати набрання для неї цією Конвенцією чинності шляхом надання про це повідомлення Депозитарію.
2. Будь-яка така наступна заява набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення шести місяців з дати отримання повідомлення Депозитарієм. Якщо для набрання заявою чинності в повідомленні встановлюється довший строк, вона набирає чинності після закінчення такого довшого строку після отримання повідомлення Депозитарієм.
3. Незважаючи на попередні пункти, ця Конвенція продовжує застосовуватися так, ніби жодної такої наступної заяви не було зроблено, стосовно всіх майнових чи інших прав, що виникли до дати набрання чинності будь-якою такою наступною заявою.

Стаття 58 - Відкликання заяв

1. Будь-яка Держава-сторона, що зробила заяву відповідно до цієї Конвенції, іншу, ніж заява, що дозволяється відповідно до статті 60, може відкликати її будь-коли шляхом надання повідомлення Депозитарію. Таке відкликання набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення шести місяців з дати отримання повідомлення Депозитарієм.
2. Незважаючи на попередній пункт, ця Конвенція продовжує застосовуватися так, ніби жодного такого відкликання заяви не було зроблено, стосовно всіх майнових чи інших прав, що виникли до дати набрання чинності будь-яким таким відкликанням.

Стаття 59 - Денонсація

1. Будь-яка Держава-сторона може денонсувати цю Конвенцію шляхом надіслання письмового повідомлення Депозитарію.
2. Будь-яка така денонсація набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення дванадцяти місяців з дати отримання повідомлення Депозитарієм.
3. Незважаючи на попередні пункти, ця Конвенція продовжує застосовуватися так, ніби жодної такої денонсації не було зроблено, стосовно всіх майнових чи інших прав, що виникли до дати набрання чинності будь-якою такою денонсацією.

Стаття 60 - Перехідні положення

1. Якщо інше не заявлено Договірною Державою будь-коли, ця Конвенція не застосовується до майнового чи іншого права, яке існувало раніше та яке зберігає пріоритет, який воно мало відповідно до застосовного права до набрання чинності цією Конвенцією.
2. Для цілей пункту „v“ статті 1, а також для цілей визначення пріоритету відповідно до цієї Конвенції:
 - (а) „дата набрання чинності цією Конвенцією“ означає, стосовно боржника, час, коли ця Конвенція набирає чинності, або час, коли держава, в якій знаходиться боржник, стає Договірною Державою, залежно від того, що настає пізніше; та
 - (б) боржник знаходиться в державі, в якій він має свій управлінський центр, або, якщо він не має управлінського центру, місце здійснення господарської діяльності, або, якщо він має більше одного місця здійснення господарської діяльності, його основне місце здійснення господарської діяльності, або, якщо він не має місця здійснення господарської діяльності, місце його звичайного проживання.
3. Договірна Держава у своїй заяві, що передбачається відповідно до пункту 1, може встановити дату, не раніше ніж через три роки з дати набрання чинності заявою, коли ця Конвенція й Протокол почнуть застосовуватися для визначення пріоритету, у тому числі для захисту будь-якого існуючого пріоритету, до майнових чи інших прав, які існували раніше та які виникли згідно з договором, що був укладений на момент, коли боржник знаходився в державі,

згаданий в підпункті „b“ попереднього пункту, проте лише в тій мірі та у спосіб, які визначаються в її заяві.

Стаття 61 - Ревізійні конференції, зміни та пов'язані з ними питання

1. Депозитарій щорічно або тоді, коли того вимагають обставини, готує звіти для Держав-сторін стосовно того, як міжнародний режим, що встановлений цією Конвенцією, функціонував на практиці. Готуючи такі звіти, Депозитарій бере до уваги звіти Наглядового органу стосовно функціонування міжнародної системи реєстрації.

2. На прохання не менш ніж двадцяти п'яти відсотків Держав-сторін Депозитарій, за консультаційної підтримки Наглядового органу, час від часу скликає ревізійні конференції Держав-сторін для розгляду питань:

- (a) практичного виконання цієї Конвенції та її ефективності в сприянні фінансуванню під забезпечення активами та лізингу об'єктів, що охоплюються її положеннями;
- (b) судового тлумачення та застосування положень цієї Конвенції та нормативно-правових актів;
- (c) функціонування міжнародної системи реєстрації, діяльності Реєстратора та нагляду за нею з боку Наглядового органу, з урахуванням звітів Наглядового органу; та
- (d) доцільності внесення будь-яких змін до цієї Конвенції чи Міжнародного реєстру.

3. Відповідно до пункту 4, будь-яка зміна до цієї Конвенції затверджується більшістю принаймні у дві третини Держав-сторін, які беруть участь у конференції, згаданий в попередньому пункті, і набирають чинності стосовно держав, які ратифікували, прийняли чи затвердили таку зміну у випадку її ратифікації, прийняття чи затвердження трьома державами відповідно до положень статті 49 стосовно набрання чинності Конвенцією.

4. Якщо передбачається, що запропонована зміна до цієї Конвенції застосовуватиметься до більш ніж однієї категорії обладнання, така зміна також затверджується більшістю принаймні у дві третини Держав – сторін кожного Протоколу, які беруть участь у Конференції, згаданий в пункті 2.

Стаття 62. Депозитарій та його функції

1. Ратифікаційні грамоти, документи про прийняття, затвердження чи приєднання здаються на зберігання до Міжнародного інституту уніфікації приватного права (УНІДРУА), котрий цим призначається Депозитарієм.

2. Депозитарій:

(a) інформує Договірні Держави про:

- (i) кожне нове підписання чи здачу на зберігання ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження чи приєднання із зазначенням відповідної дати;
- (ii) дату набрання чинності цією Конвенцією;
- (iii) кожну заяву, яка зроблена відповідно до цієї Конвенції, із зазначенням відповідної дати;
- (iv) відкликання будь-якої заяви чи внесення до неї змін із зазначенням відповідної дати; та
- (v) повідомлення про будь-яку денонсацію цієї Конвенції із зазначенням відповідної дати та дати набрання нею чинності;

(b) передає засвідчені дійсні копії цієї Конвенції всім Договірним Державам;

(c) надає Наглядовому органу та Реєстратору копії кожної ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження чи приєднання із зазначенням дати їхньої здачі на зберігання, кожної заяви, відкликання або зміни до заяви, а також кожного повідомлення про денонсацію із зазначенням дати повідомлення для того, щоб інформація, яка міститься в них, могла бути загальнодоступною в повній мірі; та

(d) виконує інші функції, що є звичайними для депозитаріїв.

НА ЗАСВІДЧЕННЯ ЧОГО нижчепідписані повноважні представники, належним чином уповноважені, підписали цю Конвенцію.

ВЧИНЕНО в Кейптауні шістнадцятого листопада дві тисячі першого року в одному дійсному примірнику англійською, арабською, іспанською, китайською, російською та французькою мовами, причому всі тексти є рівно автентичними, набуваючи такої автентичності після перевірки Спільним секретаріатом

Конференції в рамках повноважень Голови Конференції протягом дев'яноста днів із зазначеної тут дати на предмет приведення текстів у відповідність один до одного.